

16.02.2021

Alumnihaastattelussa Kirsi Hakaniemi

Mediatalo Keskisuomalaisen digijohtaja Kirsi Hakaniemi kertoo alumnihaastattelussaan muun muassa opinnoistaan Jyväskylän yliopistossa, vaihdosta Pariisissa, urapolustaan digimurroksen keskellä sekä miten harrastukset voivat auttaa työelämässä.

Äänitetty keväällä 2020.

Intro: Aamukahvit IT-tiedekunnassa, rakkaudella Mattilanniemestä!

Emma: Tänään jatketaan alumnitarinoita. Me olemme saaneet vieraaksemme Kirsin. Kerrotko hieman, kuka olet, mitä pääainetta oot opiskellu ja missä oot nyt töissä?

Kirsi Hakaniemi: Joo, mä oon tosiaan Kirsi Hakaniemi ja olen opiskellut tietojärjestelmätiedettä 2000-luvun alkupuolella Jyväskylässä ja silloin oli tällainen digitaalisen median linja johonka erikoistuin. Tällä hetkellä työskentelen mediatalo Keskisuomalaisessa digitaalisen liiketoiminnan johtajana ja vastaan myös konsernitasolla konserni ICT:stä ja myös meidän pienestä aikakauslehti liiketoiminnasta.

Emma: Mitä reittiä sä päädyit sitten opiskelemaan IT-alaa? Oliko se selvillä jo pitkään vai oliko se sitten enemmän sattumaa?

Kirsi: No ei ollut selvillä pitkään. Ehkä media-ala oli se minne mä halusin mennä töihin ja lukion jälkeen pyrin heti sillon ylioppilaskeväänä lukemaan lukemaan journalistiikkaa Jyväskylään ja toisaalta sitten varavaihtoehtona kirjallisuutta. Ja tota kirjallisuutta pääsin lukemaan, journalistiikkaa en. Ja tota päätin aloittaa sitten heti opinnot yliopistossa ilman mitään välivuolia ja se oli vuosi -97. Ja mulla oli haaveena kulttuuritoimittajan ammatti, mutta aika pian jotenki sitte rupesin sitten tuumaileen ja kattoon miettiin että onko tää humanistinen tiedekunta lopulta se mikä on se iha se mun omin vai pitäisikö mun kattoa myös vähän niinku työllistymisenkin kannalta jotain vähän varmempaa. Ja tota vähän siellä etsiskelin yliopistossa ranskan kielen ja romaanisen filologiankin kautta sivuaineena. Äidinkielen opettajaksi en halunnu, joten en ottanu suomen kieltä sivuaineeksi.

Mutta sitten rupes kiinnostamaan tällainen multimedia oppiaine, joka oli suhteellisen uusi silloin 90-luvun loppupuolella 2000-luvun taitteessa ja pyrin sinne käsikirjoittaja tehtävään ja käsikirjoittajan linjalle ja pääsinkin sinne ja sitä opiskelin cumun verran ja tein seminaarityön NYT-liitteen digitaalisesta versiosta. Jotenki sitä kautta se rupes vähän aukeamaan, et kaikki digitaalisuus media-alalla oli suhteellisen uutta silloin 2000-luvun vaihteessa ja tota se rupes tosi paljon kiinnostamaan ja myös semmonen tiimityö, projektityöt ja sitä kautta sitten jotenki löysin että pitäiskö tietojärjestelmätieteisiin pyrkiä ku sielä oli projektiopintokokonaisuus, mikä tuntui tosi kivalta. Vähän niinku mutkien kautta semmoseen mikä ei ehkä vielä itselle ollu niin itsestään itsestäänselvää sillon lukiossa. Toisaalta lukiossa matematiikka ja kaikki tällamaiset oli mua tosi paljon kiinnostanu ja olin tehny paljon pitkän matikan juttuja mutta toisaalta oli se oma taiteellinen puoli joka veti sitten sinne kulttuuri puolelle.

Mutta sitten tietenkin mä ajattelen jälkikäteen tässä mun omassaki työssä tällä hetkellä kun

vedän meidän konsernin digiyksikköä niin meillä on toisaalta koodareita ja kehittäjiä siellä töissä, data-analyytikoita. Ja sitte toisaalta kun mä luin johtamistaki ja markkinointia yliopistossa niin tietenkin teen niin ku liiketoiminnan kanssa töitä kehitän liiketoimintaa teen myyjien kanssa töitä, mutta sitten on myös se kulttuuri ja se niinku se luovempi puoli kun yhteistyökumppaneina ovat toki myös sitten toimittajat ja toimitukset että sillai jotenki mä löysin omasta mielestäni aika hyvän kombinaation sitten myös siitä kirjallisuudesta sitä hyödyntämällä ja sitten lisäämällä siihen näitä markkinointia ja johtamista ja sitten se tietojärjestelmätiede toki. Jotenkin sain semmosen hyvän kokonaisuuden, millä nykyisessä työssäni on niinku tosi paljon hyötyä ollu ja mistä on ollu hyvä lähteä ponnistamaan ja kehittämään itseään eteenpäin.

Laura: Joo sulla on aika vaikuttava lista noita eri oppiaineita mitä luettelitkin. Haluatko vielä sanoa ihan lyhyesti, eli sun pääaine oli tietojärjestelmätiede ja siellä oli sitten se digitaalisen..?

Kirsi: Pääaineena oli tietojärjestelmätiede ja siellä digitaalisen median linja. Toinen pääaine tai laudaturin opinnot tein myös yleisestä kirjallisuudesta, mutta en en..

Laura: Joo

Kirsi: Et valmistuin kauppatieteitten maisteriksi, sivuaineena mulla oli romaaninen filologia, journalismi ja sitten markkinointi ja johtaminen ja multimedia.

Laura: Kyllä. No oliko sulla opintojen varrella semmosia merkityksellisiä hetkiä, jotka olis erityisesti vaikuttanu siihen, että miten tää polku on siitä sitten jatkunu että oliko siellä jotain mitä nostaisit esille?

Kirsi: No oli varmaan itselle semmoinen käänteentekevä kevät kun mä olin kevään 2000 vaihdossa Pariisissa. Se oli kirjallisuuden kautta tapahtunut vaihto, mutta kuten olen sanonut niin olin opiskellut sitä romaanista filologiaakin sitä ennen ja tota en sitten kuitenkaan halunnut lähteä kieltä opiskelemaan. Mulla oli sivuaineoikeus, jonka mä ihan hain mutta jotenki siellä mä sitten rupesin pohtimaan sitä, että humanismi vai kauppatieteilijä ja myös sitä omaa työllistymistäni enemmän ja siellä mä muistan siellä Pariisissa miettineeni että kun mä hain sitten multimediaa sieltä kautta sitä opinto-oikeutta Jyväskylään ja sit mulla oli vielä se haave siitä toimittajan työstä niin sit mä hain samaan aikaan siirtoa myös Tampereen yliopistoon et jos mä oisin sitä kautta mennyt tiedotusoppia lukemaan. Ja sit mulla oliku ku mä tulin sieltä Pariisista niin mä sukkuloin vähän aikaa Tampereen ja Jyväskylän väliä sillai et mä Tampereella opiskelin kirjallisuutta ja sit kun siellä oli vapaa sivuaineoikeus esim markkinointiin ja johtamiseen niin niitä aloittelin siellä ja sit tein pelkkää multimediaa Jyväskylään.

Sitten sen sukkulointivuoden aikan päätin että ei hitsi et mähän haen tietojärjestelmätiedettä opiskelee takas Jyväskylään ku mun mielestä Agorassa oli hirveen hyvä meininki. Se oli uus rakennus, meillä oli ollu tosi kivaa siellä multimedia projekteissa ja sellasta poikkitieteellistä toisaalta meininkiä niin mä ajattelin että nyt tää on se mihin mä rupeen suuntautumaan. Mä palaan sieltä Tampereelta et sieltä ei löytynytkää oikein semmosta, ei se tiedotusoppi ollu oikein kuitenkaan semmosta et mihin mä olisin halunnut syventyä ni mä ajattelin että se digitaalisuus, digitaalinen media on se tulevaisuus ja et mä lähen sitä polkua pitkin sit menemään.

Ja jotenki jossain vaiheessa mä mietin sitä et oonko mä nyt oikeesti semmonen humanisti joka pohtii tuolla, vaikka nyt Vakiopaineessa tykkään edelleenkin käydä silloin tällöin

istumassa, mutta että mä pohdin siellä filosofisia ja taidefilosofisia kysymyksiä vai oonko mä kuitenkin enemmän semmonen projektin vetäjä ja kuitenkin enemmän tämmönen niinku ongelmanratkasija ja tota ehkä myös johtaja, esimiestyypikin. Niin tämmösiä mä puntaroin sitten siinä parin vuoden aikana ja kyllä se polku osoittautui sitten oikeaksi enemmän et mä uskalsin lähteä sinne tietojärjestelmätieteisiin.

Myös oma isä jotenki vaikutti myös siihen että kun hän on ollu Jyväskylän yliopistossa professorina erityispedagogiikassa ja hän on aikoinaan tuonu tämmöstä, ollu yksi tuomassa tämmöstä tietokoneavusteista oppimista erityispedagogiikkaan ja jonkun verran sitä tutkinukki. Hän aina oli jotenki että kyllä kannattas sitä puolta opiskella ja mitäs jos lähtisit sinne ja mä olin vähän et en mä nyt tiedä et mä nyt haluan tällästä kirjallisuutta lukea ja muuta. Mut kyllä se varmaan jotenkin siellä taustalla vaikutti tämmönen isän ohjauski. Että voisko tuolla kuitenkin olla tulevaisuutta.

Laura: Joo ja tässä tulee mun mielestä hyvin esille se, että ei se polku oo aina alussa niin selkee vaan että just se muotoutuu siinä ajan kanssa ja niitä kysymyksiä varmasti herää matkan varrella, mutta yleensä ne vastauksetkin löytyy siinä, kun malttaa kulkea eteenpäin.

Kirsi: Kyllä, kyllä eikä musta tosiaan koskaan koodaria tullu että sen niinku tajus hyvin nopeesti että se vaatis ihan sitten erilaista paneutumista ja ehkä persoonaki että mä oon enemmän niinku nytkin työelämässä huomaa että oon enemmän semmonen suurien linjojen ihminen ja et mä jaksasin kauheen yksityiskohtasesti johonkin tiettyyn asiantuntijahommaan paneutua niin musta ei ehkä siihen oo.

Mut sillä tavalla just oon sitten pohjimmiltani, sisimmiltäni se projektipääällikkö, mikä alunperin oli se missä enemmän lähti tekemään töitä niin se siellä vaikuttaa koko ajan sitten taustalla, että hahmottaa sillä tavalla niitä kokonaisuuksia ja mitkä liittyy mihinki ja missä vaiheessa pitää ja miten palstellaan asioita ja missä järjestyksessä tehdään. Se että on opiskellu tietojärjestelmätiedettä auttaa kuitenkin kovasti siihen että osaa kommunikoida teknisten ihmisten kanssa vaikka ei itse niin syvällisen tekninen olekaan.

Laura: Haluatko jakaa et onko sulla muita kun mä ymmärsin että tää vaihto on varmaan ollu yks parhaimmista muistoista myös opiskeluajoilta mut onko siellä muita sellasia hienoja muistoja?

Kirsi: Mä oon sillai ku mä oon Jyväskylästä kotosin niin mää en ehkä opiskeluaikana sitten kuitenkaan integroitunu sitten sillä tavalla että mä oisin tarvinnu tai kaivannu semmosta opiskelijayhteisöä et mä oisin kauheesti käyny jossain opiskelija erilaisissa tapahtumissa tai menny ainejärjestöihin tai semmisiin. Mutta jotenki ne parhaat muistot oli kyllä siitä multimedia opiskelusta et sieltä on jääny ystävyys-suhteita ja se oli jotenki hauska kun se projektiryhmä kasattiin niin se oli semmonen poikkitieteellinen et siellä oli tosiaan niitä taidehistorian opiskelijoita ja vaikka kirjallisuuden opiskelija ja sitten oli koodaria ja muusikoita ja tän tyyppisiä ihmisiä.

Et se oli tosi kiva muisto ja myös se toki se tietojärjestelmätieteen projektiopintovuosi ja jotenkin sieltä erityisesti se kun me lähetettiin, oltiin koottu projektiryhmät ja tota sit me lähetti neuvottelemaan mikä ryhmä saa minkäkin projektin ja minä olin meidän projektiryhmästä se, joka kävi sen neuvottelun muiden projektiryhmien edustajien kanssa ja me saatiin lopulta se projekti, mä pystyin perustelemaan kaikille sen miksi meidän projektiryhmälle pitää antaa se kaikkien himoitsema projekti ja se oli jotenki aika hieno hetki et mä pysytyin jotenki perustelemaan sen et miksi just meille ois se pitäny antaa kun kaikki muutki ois halunnu sen projektin.

Et semmonen on jäänyt muistona mieleen, mut et ehkä semmmosta perinteistä opiskelumeininkiä sit varsinkin tietojärjestelmätieteen puolella kun mä olin jo alottanu -97 opinnot sillon kirjallisuudessa ja sit tein vasta tyyliin pääaineen vaihdos tuli 2001, milloin mä valmistuin 2003 vai 2004 niin mä opiskelin aika nopeesti sit sen tietojärjestelmätieteen että tota et siellä tiedekunnassa ei tullu ainakaan sit enää opiskelumeininkiä kauheesti vietettyä muuta ku opintojen puitteissa. Ja tietenkin niinku Jyväskylä, Jyväskylä on edelleen kotikaupunkini ja onhan niinku Jyväskylän yliopisto, kampus ja kaikki se niin tosi rakkaita paikkoja edelleen ja siellä on ihana kävellä ja näin pois päin et sillä tavalla se edelleen on ympäristönä tosi puoleensavetävä.

Emma: Mulle tuli mieleen noista, kun mainitsit että oot ollu paljon mukana tämmösissä projekteissa ja niissä just pystynyt vaikka perustelemaan todella hyvin että miksi juuri teidän projektiryhmän pitäisi saada se kaikkien himoitsema projekti niin millaisia opiskelutekniikoita sulla oli tai miten opiskelit just vaikka näissä projekteissa? Ja oliko jostain tavasta jonka sitten opit silloin opiskeluaikana niin hyötyä työelämässä?

Kirsi: Musta tuntuu että opiskelutekniikat on varmasti tänä päivänä paljon kehittyneempiä kuin mitä ne oli sillon parikymmentä vuotta sitten että musta tuntuu et mun tekniikat sillä tavalla oli vielä aika perinteisiä mut just se niinku se tiimityö, yhdessä tekeminen ja projektien rakentaminen niinku yhdessä ja ne ryhmätyöt, joissa vaikka suunniteltiin jotain palvelua niin mun mielestä ne oli semmosia antosia oppimistapoja. Kun siinä tuli monta eri näkökulmaa ja sitä samaahan se on nykyään työelämässäkin, että kyllä mä oon enemmän tiimipelaaja ja haluan et me käydään sitä avointa ja kriittistäkin keskustelua ja sillä tavalla oppii ja päästään tehokkaamminkin eteenpäin.

Toki sit semmonen, semmonen niinku oppi ylipäättään siitä, miten projekteja vedetään niin se oli tärkeä anti silloin opintojen aikana ja toki sitä myöhemmin oon päivittänyt tuoreempiin ketterämpiin menetelmiin ja pyrkinyt sitten viemään sitä omaan työelämäänsäkin ja myös että porukalla ollaan mietitty sitä että mikä se ois se meille paras metodi myös yhdessä oppia töissä ja jakaa sitä tietoa. Mut en mä osaa oikein muuta semmmosta niinku opiskelumetodia että kyllähän siellä sitten ihan tentteihinkin luettiin ja pakerrettiin ja siinä nyt varmasti sitten myöhemmin osaisi niinku ehkä kevyemminkin lukee mut sillon sitä aikalaille yritti pönttää ja oppia kirjoistaki tekemällä.

Toisaalta osittain mä mietin et meni niinku vähän ohi hilseenki sitte ku oli vaikka jotain koodauskursseja että mä oon joskus nyt jälkikäteen valittanu meidän kehittäjille että ku mä en lopulta sitten ihan kuitenkaan tajunnu että miten mä voin hyödyntää tätä jotain xml:ä rakenteistettua dokumenttia sitten oikeesti työelämässä et jotenki se, sen tiedon liittäminen sitten tai miten mä tän koodinpätkän joka me opiskellaan ihan jollain peruskurssilla niin miten mä saan sen niinku toimimaan ihan tuolla jossain. Se jäi mulle vähän vielä niinku pintapuoliseksi, ehkä siinä ois pitänyt olla vielä enemmän sitä omaa kiinnostusta, mutta tota teoreettisesti ainakin opin, mutta ei musta koodaria ois kuitenkaan sitten tullu eikä tulekaan!

Emma: Joo, toi on ainakin hyvä huomio, se että pystyy liittämään sen opitun asian johonkin niinkun heti johonkin semmoseen konkreettiseen asiaan niin varmasti auttaa. Koitko sä opiskeluaikana epävarmuutta tulevaisuudesta tai tulevaisuuden työmahdollisuuksista ja miten sä pääsit niistä eteenpäin ja onko jotain vinkkejä, joita olisit ehkä kaivannut ja voitaisit nyt ehkä sanoa opiskelijoille, jotka vaikka miettii just tulevaisuuttaan ja niitä työmahdollisuuksia?

Kirsi: Joo, kyllä koin tosi paljon epävarmuutta ja jotenki oli kasvanu siihen sillon 90-luvulla

vielä että saahaankohana me ollenkaan töitä mistään ja en mä mitään työllisty. Sen takia varmaan teinkin sitten lopulta sen valinnan että haluan vaihtaa pääaineeni tietojärjestelmätieteeseen sieltä kirjallisuudesta, koska se työllistyminen ei tuntunut kovin todennäköiseltä tai että olisin työllistynyt semmoseen paikkaan joka olisi sitten ollut mulle semmonen toivetyöpaikka.

Eli lähdin pelaa sitten ennemmin ehkä sittten varman päälle ja sitten mä puntaroin pitkään sillon just varsinkin lukion loppuvaiheessa että haluaisinko mä jotenki just taiteelliselle uralle, mutta sitten mä jotenki tein sitten sen loppupäätelmän, että kyllä mun mielestä tai arvostan enemmän sitä että mulla on vakautta työelämässä ja toimeentuloa ja sitten mä voin harrastaa, harrastaa erilaisia asioita vapaa-aikana että saisi sen leivän vaikkapa siitä kulttuurin tekemisestä niin se voi olla vaikeampi tie.

Mutta en tiedä sitten jälkikäteen just miettii että ja kyllähän mulle kaikki sanoivat omat vanhemmat ja sisaruksetki, että kyllähän sä työllistyt mutta että jotenki jälkikäteen miettii että kyllä asiat loksautti kyllä paikalleen ja järjestyi, mutta siinä tilanteessa ei sitä kuitenkaan tiennyt varmaksi ja oishan sitä jälkikäteen voinu niinku ottaa rennomminkin tietyllä tavalla. Että kyllähän sitä sitten kun mennään työelämään niin sitten sitä ollaan siellä aikailla putkessa että tota että jälkikäteen ois voinu vaikka yliopistossakin ottaa mahdollisuuksia enemmän vastaan tietyllä tavalla. Mennä vaikka johonki ylioppilaslehteen tai teatteriin tai jotain tällöisiä projekteja ois voinu olla siinä sivussa.

Mutta tota jälkikäteenhän on helppo aina näitä tarkastella ja sillon kun se olo tuntuu epävarmalta niin sitä yrittää sitten keksiä niitä ulospääsyteitä siinä. Mutta mulla se ratkasu oli että mä vaihdan pääainetta johonki semmoseen missä nyt on työllistysmahdollisuudet paremmat selvästikin. Toki myös sitten että nyt mä jälkikäteen mietin myös sitä nuoren itseni rohkeutta millä mä lähdin sitten aika niinku itsevarmasti sitten hakemaan sitä työtä olen itseasiassa edelleen samassa työpaikassa toki eri organisaatiossa ku mihin mä oon alunperin mennyt oman alan töihin. Eli tota nyt mä en kans muista vuotta, oliko se nyt 2003 kun mä oon päässyt Keski-suomalaisen, Sanomalehti Keski-suomalaisen toimitukseen, verkkotoimituksen kesätoimittajaksi ja sitä kautta niinku se mun ura lähti etenemään aika vauhdikkaasti.

Ja jotenki se et miten mä itsevarmasti otin yhteyttä varapäätoimittajaan ja menin esittelemään että mä oon nyt tietojärjestelmätiedettä opiskelen ja mulla on tällasta ja tällasta osaamista ja mä haluan tänne ja mulla on näkemystä tästä että nyt tää media-alan digitaalisuus, digitalisaatio on se juttu ja mulla on paljon annettavaa tähän niin. Kyllä mä jälkikäteen mietin että, miten mä oon ollu niin rohkea ja itsevarma, mutta että toisaalta varmaan siinä tilanteessa kun on pakko löytää sitä työllistymistä niin sitä vaan lähtee sitten sitä kohti hakemaan ja onhan varmaan niinku siinä vaiheessa ei muista enää varmasti että siinä vaiheessahan sitä suuntautuu siihen työnhakuun ja varmaan sieltä niinku siellä oppilaitoksessakin siitä paljon puhutaan ja tulee niinku opiskelukavereiltakin tarinoita. Mutta et jotenki jälkikäteen miettii että kuitenkin aika vähin tiedoin, mutta itsevarmasti oli liikkeellä.

Emma: Eli rohkeutta ja itsevarmuutta vaan että kaikki kyllä järjestyy.

Kirsi: Kyllä

Emma: Mulla on vielä muutama kysymys liittyen tohon työpaikkaan ja epävarmuuteen liittyen mitä opiskelijoilta usein tulee. Ja ensimmäinen on, että jos saa työpaikan, mistä tietää, että osaako tarpeeksi vai tuottaako pettymyksen työnantajalle. Ja toinen liittyy sitten

siihen että kuinka paljon pitää olla harrastuneisuutta, että pärjää työelämässä?

Kirsi: No ite mä, tietenkin nyt kun olen rekryämässä ihmisiä niin kyl ehkä se klisee on mutta kyllä se vaan on se asenne ja semonen sinnikkyys, halu oppia uutta ja semmonen niinku kuitenkin nöyrä asenne että sitten ettei oo kuitenkaan liian itseriittoinen tai liian itsevarma että kyllä minä kaiken osaan vaan ottaa palautetta vastaan ja haluaa oppia ja ottaa selvää, mutta ei kaikkea tarvii osata heti. Ja tota, työelämähän se vasta alkaa sitten opettamaan ja koulimaan eteenpäin.

Semmonen sinnikäs asenne on tosi tärkeä ja myös tämmöset ihan perusasiat, millä työelämässä pärjää että hoitaa sovitut asiat, tekee asiat loppuun asti, tekee ne määräaikaan mennessä sovitusti, etenki vielä parempi jos tekee pikkusen yli ja tosiaan, että on joustava asenteeltaan, ettei oo sillai vastahankanen, että minähän en tällaista rupea tekemään, että tämä ei kuulu minun työnkuvaani että koska työelämähän koko ajan myös muuttuu ja kehittyy niin on sillä tavoin avoimin mielin ja joustavasti mukana. Niin se varmastikin palkitaan.

Mitä sitten niinkuin harrastuneisuuteen, kyllä mun mielestä aina niinkun harrastuksistakin oppii monenlaisia taitoja ja niitä kannattaa tuoda esiin. Et itsekin mietin jälkikäteen tosi paljon sitä et kun on lapsesta asti harrastanut sekä musiikkia että tanssia ja on paljon esiintynyt erilaisissa kokoonpanoissa ja koulunkin juhliissa niin on siitä ollu vaikka ei musta tullu mitään taiteilijaa niin siitä on ollu valtavasti hyötyä nykyisessä työssäkin kun pitää aika paljon esiintyä ja puhua ja vetää kokouksia. Ei jännitä, ei jännitä niin paljon kun on kokemusta esiintymisestä. Et varmaan vastaavia muita harrastuksista tulevia juttuja tai sitten joku partio, missä oon ollu ja oon edelleen jonkun verran mukana niin partiossa taas oppii muita hyviä taitoja muun muassa sitä sinnikkyyttä että jos nyt vähän väliä tuntuu epämukavalta, on varpaat märät niin siitä mennään eteenpäin. Sitten tota se ei kuitenkaan menoa haittaa.

Laura: No tota, teitkö sä ollenkaan harjoittelua vai oliko tää kesätoimittaja sit ensimmäinen oman alan työ?

Kirsi: Joo en tehny harjoittelua, et mä jotenkin ajattelin että ne projektit, missä olin mukana sekä multimedian osalta, että tietojärjestelmätieteissä oli vähän tämmösiä niinku harjoitteluita. Et ensimmäinen oman alan työpaikka oli tuo, tosiaan tuo verkkotoimittajan kesätyö. Olin mä jonkun verran tehny ennen sitä myös avustajana vähän juttuja yhteen kaupungin osalehteen ja tota tein sitten toki myös graduni Sanomalehti Keskisuomalaiseen mutta en varsinaisesti sitten ollu tuon kesätyöpestin lisäksi missään harjoittelussa vaan jäin sitten puolipäiväisesti Sanomalehti Keskisuomalaisen toimitukseen töihin.

Laura: Joo, vielä tosta kesätoimittajasta että millanen siinä oli se rekryprosessi? Et oliko se niin että otit ite yhteyttä sinne vai oliko se ihan yleisessä haussa auki se paikka vai miten päädyit saamaan sen työn?

Kirsi: No mä olin hakenu aiempina vuosina ihan kesätoimittajahaussa. Siellähän aina joka vuosi lehtiin aina tammikuussa käynnistyy kesätoimittajahaut. Ja tota olin hakenu olin hakenu enkä ollu päässy, mutta olin jo ollu jossain haastattelussakin mukana ja mutta et sitten tätä kun pääsin sitten verkkotoimitukseen niin sillon mä otin ihan varapäätoimittaja Risto Pynnöseen yhteyttä ja kerroin että mua kiinnostais työskentely mediatalossa ja mä oon opiskellu tällasta ja tällasta että kävin esittäytymässä siellä.

Ja se oli jotenki niinku jälkikäteen ajateltuna taas varmaan aika tota tai erittäin

ennakkoluulotonta tältä varapäätoimittajalta sitten palkata minut kesätoimittajaksi että hän siinä sitten mietti että mitä jos sä tulisit meille verkkoon kesätoimittajaksi ja testattaisiin samalla siinä sitten että minkäslainen tyyppi sä sitten oot muutenki. Että lopultahan se mun toimittajan ura jäi aika lyhyeks siinä sitten. Et kun rupesin sitten kehitysprojektia vetämään mutta olin kuitenkin vuosia siinä verkkotoimituksen esimiehenä ja verkkotuottajana et johdin ihan verkkotoimituksen työtä mut sit ihan pian niinku tämmösiin kehityshommiin ja rupes enenevissä määrin se työaika kulumaan sitten digitaalisten palvelujen kehittämiseen.

Laura: Kyllä, mutta sinnikkyys palkittiin.

Kirsi: No sinnikkyys palkittiin

Emma: Millaisia muistoja ja kokemuksia sulla on siitä ensimmäisestä kesästä ja oliko jotain sellaista, mitä olisit ehkä halunnut tietää opintojen aikana työelämään siirtymisessä?

Kirsi: No tietenki tuolla toimituksissa niin kesätoimittajat on ihan semmonen tosi pitkä perinne et sinne tulee aika montakin kesätoimittajaa kerralla ja osa heistä on nyt edelleen siellä toimituksessa töissä tai lähteneet muualle media-alan töihin. Digi ja verkkotoimittaminen oli sillon vielä vähän niinku sivussa siitä toimituksen tekemisestä sillä tavalla että ei sinne vielä siinä vaiheessa ihan kauheesti satsattu. Ja aika yksin siinä sai olla ja se oli vielä aika semmosta niinku rutiiniluontoista hommaa, mutta se rupes siitä pikkuhiljaa sitten kehittymään ja kyllä siellä pääsi hyvin sit havainnoimaan sitä toimituksen työtä ja toki kun sitten tein vielä gradun suoraa sitten sinne niin siinä opin varsin paljon et siinä rupes tulemaan myös itellä aika paljon kehittämisideoita mediatalon digitekemiseen liittyen.

Mutta myös aika nopeesti siellä jotenki huomasin tai joidenkin vuosien jälkeen sitten huomasin että eihän tää nyt tää toimittajan homma oo se vaikka se oli mun haave ollu niin eihän se oookkaan ehkä semmonen työ jota jaksaisin tehdä niinku vuosikymmeniä vaan kyllä mua kiinnostaa enemmän tää digitaalisten palvelujen kehittäminen ja myös se liiketoiminta näkökulma. Ratkasta sitä median murroksen pulmaa, missä edelleen toki media-ala on.

Mutta että ei siitä ensimmäisestä kesästä muuta oikein oo ku et siellähän oli kesätoimittaja kollegoita ja kaikki oli kauheen uutta ja tota mielenkiintosta sillä tavalla ja toisaaltahan toimitusten työ on hirveen semmosta, se on työpaikkana hirveen luova ja siellä käydään paljon kriittistä keskustelua ja siellä oli hirveen hyvä henki että se oli sillä tavalla työyhteisönä aika hauska kesätyö toimittajalle päästä sisään.

Laura: No tossa vähän jo vastasitkin kysymykseen, että oliko sulla opintojen aikaan joku unelmaduuni mielessä, että ilmeisesti tää toimittajan työ oli haaveena. Mutta sitten huomasit että se ei ehkä oookkaan ihan se ihan se oma juttu. Niin siitä polku on sit muovautunu eteenpäin. Mutta varmaan tuokin on semmoinen asia että eihän sitä voi tietää ennen kuin pääsee kokeilemaan.

Kirsi: Ei toki ja sitten kun itekkin on tässä tietenkin vuosien saatossa pohdiskellu, että mikä on se mitä haluaa tehdä niin kyllä se media-ala on mulle se tosi kiinnostava juttu. Mutta tosiaan vähän eri näkökulmasta kun toimittajan työn kannalta. Mutta on tosi hyödyllistä että on itse myös ollu siellä toimituksessa töissä koska se antaa tietyllä tavalla myös mandaatin käydä sitä kehitysasioiden osalta sitä keskustelua toimitusten kanssa. Jotka ovat perinteisesti, joka on myös sisäänrakennettuna siihen ammattiin, että ollaan kriittisiä ja riippumattomia ja pyritään mahdollisimman objektiivisia olemaan ni sillei ei myöskään ulkopuolelta pääse välttämättä noin vain huutelemaan ja kertomaan että mitä nyt seuraavaks kannatais tehdä. Mutta että se on auttanu että on paremmin sitten päässy

käymään sitä dialogia jälkikäteenkin kun on myös kokemus sieltä ihan sieltä toimituksesta ja miten siellä ne työprosessit menee. Mutta on päässyt myös muidenkin mediatalon toimintojen kanssa tekemään yhteistyötä.

Emma: Tässä ollaankin jo hetki puhuttu työelämästä varsinkin tosta kesätyöstä ja sitten siitä, että oot gradunkin tehnyt tonne Keskisuomalaiseen. Niin millasia tehtäviä sulla on sitten ollut vaikka opintojen jälkeen? Ja miten ne työtehtävät on muuttunut tässä matkan varrella?

Kirsi: Joo, elikkä tota aloitin silloin tosiaan ihan toimittajan töillä. Ja tota sitten siitä sitten valmistumisen jälkeen etenin sitten sen verkkotoimituksen esimieheksi ja verkkotuottajaksi. Ja siinä oikeestaan silloin ruvettiin kasaamaan semmosta oikein nykyaikaista verkkotoimitusta jossa niinku ruvettiin rekrytoitiin siihen toimitukseen niinku tällaset nuoret ja nohevat voimat, jotka oli myös hyviä uutisten kirjottajia.

Sitten jossain vaiheessa tota siirryin digitaalisen liiketoiminnan päällikön työhön, joka oli enemmänkin sitten sitä verkkopalveluiden kehittämistä, mutta myös mainonnan, mainosratkasujen kehittämistä ja itsepalvelun kehittämistä ja sitten nyt tietenkin myös kuluttaja myynnin, maksumuurien ja maksullisten sisältöjen liiketoiminnan kehittämistä.

Kävin myös sitten kun olin kymmenen vuotta ollut talossa töissä niin pidin välivuoden ja olin sitten tuolla, sain semmosen Helsingin Sanomain Säätiön stipendin olin tuolla Oxfordin Reuters instituutissa sitten vuoden vähän niinku opiskelemassa ja tein sielläkin vähän sitten tutkimusta tällasten paikallisten mediatalojen digisiirtymästä ja sen jälkeen kun palasin takaisin Suomeen niin sit siirryin Sanomalehti Keskisuomalaisesta Keskisuomalainen konserniin ja me perustettiin sitten mediatalo Keskisuomalaisen yhteinen tällainen digiyksikkö, johon koottiin sitten kehittäjiä ja mainonnan kehitystä.

Niinku tällaisia että ruvetaan tekemään niinku kaikille verkkopalveluita keskitetysti kuin että meillä on jokaisessa lehdessä oma kehitystiimi ja siinä tiimissä mä oon nyt ollu vuoden 2015 alusta. Ja samalla sitten nousin Keskisuomalainen konsernin johtoryhmään ja nykyään tosiaan olen digitaalisen liiketoiminnan johtaja. Milloinka se tarkoittaa sitä, että mä teen toisaalta yhteistyötä sisällöntuotannon kanssa, toimitusten kanssa ja myös sitten meidän mainospuolen kanssa, mediamyynnin kanssa, jossa myydään meidän yritysasiakkaille sitten markkinointiratkaisuja meidän medioihin ja sitten teen yhteistyötä myös meidän kuluttajamyynnin kanssa missä sitten taas sisällöistä haetaan kuluttajamyynnin tuottoja ja euroja ja joka puolella toki se digitalisoituminen on se iso teema. Mikä se toki on ollut nyt tän lähes jo 20 vuotta mediataloissa. Mutta sieltä koko ajan sitten löytyy lisää tehtävää ja paljon, paljon tehtävää.

Toki sitten, nyt sitten myös mulla on vastuulla nyt konsernin johtoryhmässä myös tää meidän tietohallinto. Eli sehän tarkoittaa myös sitten mielenkiintoisia tehtäviä siellä puolella, että kun päästään sitten vielä niinku modernisoimaan meidän konsernin työtapoja esim tän koronakriisin kautta aika nopeasti siirrettiin valtaosa ihmisistä etätöihin ja tuo on nyt mielenkiintoinen mahdollisuus. Ja monipuolista työtä saan tehdä, toki mulla on hyviä asiantuntijoita siellä tiimissä töissä ja koen sen todella innostavaksi että saan tehdä huippu ihmisten kanssa ja asiantuntevien ihmisten kanssa ja erilaisten ihmisten kanssa töitä ja yhdessä päästään ratkasemaan niitä ongelmia ja kehittämään asioita pitkäjänteisesti.

Laura: Kuulostaa siltä että ei ehkä oo kahta samanlaista työpäivää.

Kirsi: No ei

Laura: Tekisisitkö tai valitsisitko sää jotakin toisin jos voisit nyt palata opiskeluaikaan? Vai onko se kaikki mennä kivasti omalla painollaan?

Kirsi: No emmä kyllä tiä. Niinku sanottu niin lopulta mulla on ollu aika tosi paljon hyötyä siitä sellasesta lopulta ehkä aika poikkitieteellisestä tutkinnosta minkä tein. Että tota jos mä oisin vaikka suoraviivaisesti mennä lukemaan jotain kauppatieteitä niin voi olla, että mun ura ois ollu ihan erilainen. Tai tietojärjestelmätiedettä niin oisko ollu et se ois ollu ehkä sitten johonki ehkä perinteisempään IT-taloonki työllistyny.

Mistä sitä tietää, et jotenki jälkikäteen katsottuna se jotenki se polku kirkastu ja kaikesta on ollut hyötyä. Että ehkä se että ehkä niinä epävarmoina hetkinä joita silloin opiskeluaikana luonnollisesti oli niin jälkikäteen ajateltuna niin vois sanoa itselle, nuoremmalle itselle että ota rauhassa, että kaikki kyllä järjestyy varmasti. Että ei haittaa vaikka kaikki ei heti tapahdu nyt, kyllä se sieltä se polku löytyy.

Emma: Voidaan hetkeksi vielä siirtyä tulevaisuuteen niin miten sä näet tällä hetkellä IT-alan tulevaisuuden ja onko jotain mitä sä haluaisit itse tehdä tulevaisuudessa?

Kirsi: No IT:hän koko ajan ulottuu uusille alueille ja kyllähän se on edelleen tulevaisuuden varma ala, mutta toki se niinku koko ajan monipuolistuu myös. Että varmasti on tullu niinku entistä enemmän vielä ammatteja ja ammattiryhmiä IT-alalle kuin mitä sitten vaikka 20 vuotta sitten oli vaikka silloinkin oli sitten kognitiotiedettä ja kaikkea tän tyyppistä jo tarjolla.

Et se varmasti vielä jatkaa kehittymistään huimasti ja tota mitä mä itse ajattelen niin mä itse oon lähteny pikkasen suuntautumaan myös sit semmoseen ihmisten johtamis puolelle eli jonkun verran oon nyt opiskellut ite koutsausta ja sain juuri Business Coach sertifikaatin suoritettua tässä toukokuun alkupuolella ja mua kiinnostaa se puoli nyt entistä enemmän. Itse kuitenkin ajattelen sillä tavalla, että miten työelämässä pärjää niin pitää olla kuitenkin jonkun alan asiantuntija ja haluta kehittää itsessään sitä asiantuntijuutta ja jos et sä jotain nyt tänä päivänä ymmärrä niin sä voit aina oppia ja opetella lisää.

Et se asenne on sillä tavalla että tai se asenne pitää olla semmonen että sulla on kuitenkin vahva substanssiosaaminen, mutta sitten sä voit kehittää siihen rinnalle kaikkia tämmösiä johtamisen tai tiimivetämisen tai projektinhallinnan asioita ja taitoja ja työkaluja joita sä voit sitten hyödyntää. Mitähän muuta? Jossain vaiheessa on puhuttu siitä, että tarvitaanko esimerkiksi projektipäälliköitä ollenkaan että onko se niinku katova luonnonvara. No edelleen jotenki omassa työyhteisössä on tärkeä että meillä on oikeasti semmosia ihmisiä, jotka pystyy vetämään erilaisia projekteja ja viemään ne maaliin, mutta aina on hyvä sit toki että heillä on myös substanssiosaamista mutta myös projektinhallintataidot on tosi tärkeitä ja on tosi tärkeä, että niitä kehittää.

Mutta joku semmonen kombinaatio on hyvä ettei, että pystyy silti vetämään projekteja mutta tietää jostain asiasta vähän enemmän. Se varmasti vie pitkälle, ellei oo sitten tosi syvä asiantuntija ja halua perehtyä johonki teknologiaan tosi syvästi. Tietenki ite ku vaikkapa miettii omia lapsia niin kyllä mä haluaisin jotenkin johdattaa heitä enemmän siihen että joku tekoäly ois tosi mielenkiintosta et sen opiskeleminen ja sen avulla niinku maailman parantaminen ja kehittäminen eteenpäin ois hyvä et siinä ois tulevaisuutta. Tottakai myös data, datapuoli on omassa työssä semmonen mikä näkyy vahvana ja kehittyvänä alueena, siellä varmasti on myös paljon vielä mahdollisuuksia hyödyntää.

Laura: Kyllä ja tulevaisuus näyttää sitten mihin sitä lopulta mennään.

Kirsi: No kyllä.

Laura: Tässä oli nää meidän haastattelukysymykset, mutta meillä olis vielä semmonen salamakysymysosio.

Kirsi: Okei.

Laura: Eli meillä on kahdeksan sanaa ja me toivottais, että reagoit niihin mahdollisimman nopeasti.

Kirsi: Okei.

Laura: Niin aloitetaan ensimmäisellä. Ja eka sana on arvosanat.

Kirsi: Parhaansa on yritettävä.

Emma: Verkostoituminen

Kirsi: Tärkeää, mutta ei pidä olla liian läpinäkyvää.

Laura: Jyväskylän yliopisto

Kirsi: Hyvä oppilaitos.

Emma: Digitalisaatio

Kirsi: No sitä riittää ja vielä pitkään

Laura: Media-ala

Kirsi: Mielenkiintoinen, muuttuva, murroksessa.

Emma: Oppiminen.

Kirsi: Elinikäistä.

Laura: Tiimityö

Kirsi: Hedelmällistä.

Emma: Ja kesä.

Kirsi: Toivottavasti tulis lämpöset ilmat pian!

Emma: Toivotaan niin. Ja siinä oli meidän kaikki sanat. Ja onko sulla vielä tähän loppuun jotain, jota haluaisit sanoa meidän kuuntelijoille?

Kirsi: Luottakaa itseenne ja uskokaa sisimpäännne, kuunnelkaa sitä. Sieltä se löytyy se vastaus ja oma polku.

Emma: Kiitos Kirsi tosi paljon, että tulit meidän vieraaksi tänne alumnijaksoon.

Kirsi: Kiitos itsellenne, kiva oli tulla.

Laura: Kiitos oli oikein mukava päästä haastattelemaan sua.

Emma: Jos tästä jaksosta heräsi ajatuksia tai kysymyksiä niin niitä otetaan vastaan meidän Instagramissa @jyu.it tai sähköpostitse itcrew@jyu.fi. Alumnijaksoja on tulossa lisää, joten laita ihmeessä kysymyksiä, jos haluat kysyä jotain meidän alumneilta. Palataan taas.